

L'altra cara de Salt

Dv, 12/03/2010 per Catalunya Religió

Sobtadament el municipi de Salt ha ocupat les portades dels mitjans de comunicació del nostre país: protestes veïnals en demanda de més seguretat que obliguen a suspendre el ple municipal, enfrontaments durs entre ciutadans d'origen divers, manifestacions que també reclamen més accions i eficàcia per part dels cossos de seguretat...

La realitat de les xifres

Quin és l'origen d'aquesta situació? Una primera i fàcil resposta seria l'enorme presència d'immigrants africans. El total de la població immigrada ha passat del 6% l'any 2000 al 43% actual, un percentatge únic a l'Estat.

Un de cada tres residents de Salt és marroquí, exactament 4.904 residents d'aquest país, segueixen 1.854 residents originaris de Gàmbia (la concentració més important de l'Estat), 727 de Mali, 534 del Senegal, 367 de Nigèria i 322 de Ghana, mentre que la presència d'emigrants de l'Amèrica hispana hi és minsa.

Un altre element a tenir present és la concentració física d'aquests residents, en uns blocs d'habitatges situats actualment al centre del nucli urbà. Segons dades municipals, en una àrea de 3 km² hi viuen 15.000 estrangers. Aquests habitatges es van construir a la dècada dels anys 60-70 del darrer segle per acollir els emigrants procedents del sud peninsular. Aquesta realitat humana ha provocat situacions de canvi en les estructures socials de Salt. A les escoles i instituts saltencs, els alumnes nacionals són minoria, a l'entorn del 25%, mentre que molts nois i noies de Salt estudien en centres de la ciutat de Girona i rodalia. Aquesta «emigració» assoleix xifres importants en l'empadronament: la població autòctona ha baixat quasi en quatre mil persones els darrers cinc anys, situació que pot provocar fins i tot canvis en el nombre de regidors en propers consistoris, és a dir, menys regidors, malgrat que la població de fet augmenti.

La vinguda d'aquests immigrants respon, exactament, a les mateixes raons de la immigració interior de la segona meitat del segle XX: manca d'oportunitats en els

països d'origen i possibilitats de feina i millora social en el nostre, com ho demostra el fet que, malgrat els nivells d'atur que ara mateix pateixen els immigrants de Salt (com d'arreu), no retornen als seus punts d'origen. Reconeixen que les prestacions socials d'aquí són inexistentes allà. L'excepció seria la d'alguns joves magribins que tracten de cercar feina en altres països d'Europa, especialment els que han obtingut la nacionalitat espanyola.

L'Església que pelegrina a Salt

Dues parròquies, la mil·lenària de Sant Cugat (15.413 habitants) i la cinquantenària de Sant Jaume (13.960 habitants), són els referents de la presència de l'Església pelegrina a Salt. Una presència comprometa en l'àmbit social que s'encarna en l'assistència religiosa als centres hospitalaris (Santa Caterina i el Psiquiàtric), la residència de la tercera edat. Les Vetes i especialment en l'acció de Càritas Salt. El compromís de l'Església amb els nouvinguts a Salt arrenca fa mig segle, amb l'onada de persones procedents del sud peninsular i, actualment, perfectament integrades en el teixit social saltenc. Càritas Salt fa un parell d'anys es va integrar com a interparroquial, per agilitzar-ne i optimitzar-ne els serveis.

Mn. Fèlix Musoll, rector de Sant Cugat i delegat de Pastoral Obrera, ens resumeix aquests serveis: «Cada setmana atenem 250 famílies de Salt, la majoria immigrades. Ho fem coordinadament amb els serveis socials de l'Ajuntament i també, cada setmana, revisem les situacions família per família. L'ajuntament fa un gran esforç, ja que deriva molts casos al centre social La Sopa, que funciona a Girona, amb coordinació amb els ajuntaments de l'àrea metropolitana. En cap cas Càritas pregunta i menys encara condiciona la seva acció a la confessió religiosa, si és que el beneficiat en té. En aquests moments més de mil persones són ateses. També disposem de dos robers dependents igualment de Càritas. S'hi subministra roba de vestir per a totes les edats. Es tracta de roba en molt bon estat i degudament tractada. Se'n cobra un preu simbòlic, a l'entorn d'un euro com a màxim per peça. Té un sentit de valoració del que es rep. Tots aquests serveis són possibles per la generosa prestació de setanta voluntaris. A banda tenim els diferents programes de Càritas, com ara els d'educació i formació, acollida i assistència, etc., coordinats amb Càritas Diocesana.»

Aquesta és l'altra cara de Salt. També és important el gest de facilitar l'ús de la capella del barri de la Maçana, per a les celebracions de la comunitat ortodoxa.

Treballem pel respecte, el diàleg i la convivència

El primer diumenge passats els incidents de la darrera setmana de febrer, els dos rectors després de reunir-se amb els respectius consells parroquials van llegir en totes les celebracions el següent comunicat: «A partir dels fets conflictius d'aquests darrers dies al nostre poble, dels quals s'han fet ressò els mitjans de comunicació, les dues parròquies de Salt reiterem la Nostra voluntat de treballar pel respecte, el diàleg i la bona convivència entre els veïns, com ho fem des de la Taula pel Diàleg Intrerreligiós de Salt. La seguretat és un dret, com és un dret tenir un treball digne i ho és poder posar cada dia un plat a taula. Més que prendre partit, es tracta de fer costat a les persones més febles i desprotegides. La solució dels conflictes no es troba en els enfrontaments,

sinó en el respecte i el diàleg, que assegurin una bona convivència. Recordem, en tot moment, l'anomenada regla d'or evangèlica, vàlida per a tothom: "Feu als altres tot allò que voldríeu que ells us fessin a vosaltres." »

Una reflexió de l'alcalde

En el número corresponent a aquest mes de març de la revista diocesana El Senyal, l'actual alcaldessa de Salt, Iolanda Pineda i Balló (PSC), que de més jove havia fet serveis de catequista, a la parròquia de Sant Cugat, publica una reflexió, que titula precisament Diversitat religiosa en el municipi de Salt, singularitat i pluralitat. I entre altres coses escriu: «A Salt tenim el propòsit i el deure tant d'administrar les diferències culturals i religioses, com d'articular un projecte en comú per a la convivència i la cohesió social. Només podrem assolir un futur des del respecte i la tolerància. No ens queda cap altre camí. I l'haurem de construir de manera recíproca. En això estic segura que ens pot ajudar el cristianisme, perquè caldrà un esforç molt important per ser solidaris.»

I acaba amb aquest veritable missatge d'esperança: «Si sabem integrar els nouvinguts, si aconseguim edificar un poble a favor de la convivència, seguirme sent un bon model per al nostre país i per a les generacions futures. En això necessitarem l'ajut de tothom. I estic convençuda que les religions —i en especial la religió catòlica— hi tindran un paper cabdal.»

Víctor Gay. Text publicat a [Catalunya Cristiana](#).